

[Hans Knudsen.]

den lov, der blev gennemført i foråret 1950, hvorved man forlængede forældelsesfristen med hensyn til efterbetalinger i henhold til den ekstraordinære formueopgørelse. Det er ifølge finansministerens fremsættelsestale de samme forsinkelser, der gør sig gældende, idet eengangsskattens beregning og inddrivelse i enkelte tilfælde må udskydes, fordi man må afvente afslutningen af værnemagersager eller efterbetalingssager.

På dette grundlag finder jeg det rimeligt at forlænge forældelsesfristen ud over de 5 år, der er fastsat i loven af 1908 om forældelse af fordringer. Der er foreslået en forlængelse på 3 år. Også denne frist finder jeg rimelig, men forhåbentlig vil det lykkes at bringe de resterende værnemagersager og efterbetalingssager til afslutning på betydelig kortere tid.

Jeg kan på mit partis vegne give tilsagn om vor medvirken til gennemførelse af det foreliggende lovforslag og også til gennemførelse af den ændring vedrørende lovens ikrafttræden, som den højtærede finansminister her har bebudet.

Himmelstrup: Vi fra vor side kan også give tilslutning til det foreliggende lovforslag med den begrundelse, der er givet dels i bemærkningerne, dels i finansministerens fremsættelsestale, og ligeledes til det ændringsforslag, som finansministeren nu, højest nødvendigt naturligvis, har ment at måtte stille mellem anden og tredje behandling.

Poul Møller: Også jeg kan på mit partis vegne give lovforslaget tilslutning og ligeledes på forhånd give tilslutning til den bebudede ændring.

Jeg mener forøvrigt, man skal være forsigtig med at skabe for meget virvar på dette område, og vi håber derfor ikke, at det, der sker her, danner præcedens. Man plejer at sige, at een gang er ingen gang, men to gange er en vane. Hidtil har det kun været een gang, man har forlænget forældelsesfristen; nu bliver det to gange, og det skulle nødig blive en vane. Det skulle gerne være således, at borgerne ret klart og let var i stand til at få besked om, hvornår en skatteopkrævning blev forældet, hvis administrationen ikke gjorde noget for at holde den i kraft efter 1908-lovens regler.

Det er et stort spørgsmål, om det lovforslag, finansministeren her har fremsat, egentlig var nødvendigt, for § 3 i 1908-loven skulle vel i og for sig dække de tilfælde, finansministeren tænker på, idet § 3 siger, at så længe fordringshaveren er i utilregnelig

uvidenhed om kravet, begynder forældelsesreglen ikke at løbe. Når kravet endnu ikke er opgjort, er administrationen i utilregnelig uvidenhed om kravets størrelse, f. eks. hvor kravet afhænger af en værnemagersags afslutning. Men jeg forstår godt, man gerne vil være på den sikre side og ikke risikere, at en højesteretsafgørelse skal gå imod dette synspunkt, og at man derfor har villet forelægge dette lovforslag. Imidlertid kommer det derved også til anvendelse på alle de tilfælde, hvor administrationen i og for sig godt kunne have opkrævet beløbet, men har behandlet tingene noget lemfældigt eller løstagtigt. I disse tilfælde vil borgerne altså nu blive ramt af den tre år længere periode, hvorunder man risikerer, at administrationen vågner op til liv og dåd og opkræver beløbet. Det var måske rigtigt, om man, hvis man i fremtiden laver den slags forlængelser af forældelsesfristerne, kun lod det dreje sig om tilfælde; hvor det virkelig ikke var administrationens og statens skyld, at kravet ikke var blevet gjort gældende.

Det er iøvrigt trist, at vi endnu ikke er færdige med de sidste rester af retsopgøret efter 5. maj 1945; motiveringen for lovforslaget er jo i særlig grad, at retsopgøret, værnemagersagerne, endnu ikke er afsluttet. Men jeg tror, at mange, som i praksis har med disse problemer at gøre, har den opfattelse, at det ikke er et altfor udpræget lyn-tempo, der er præsteret af statens ligningsdirektorat med hensyn til løsningen af disse spørgsmål. Vi er i mange tilfælde stødt på, at der, efter at revisionsudvalget havde afgivet sin kendelse om tilbagebetalingsbeløbs størrelse, er gået urimelig lang tid, inden man fik opgjort skatterefusionen, hvoraf eengangsskatten bliver afhængig. Jeg har her et eksempel ved hånden. Revisionsudvalgets kendelse faldt den 7. april 1949. Det drejede sig ikke om småpenge, der skulle tilbagebetales, det var nemlig 1,7 mill. kr., og staten havde ikke sikret sig en beslaglæggelse. Den pågældende værnemager var afgået ved døden, og hans enke kunne nu fuldstændig disponere over disse penge. Den pågældende sagfører meddelte omgående efter kendelsen finansministeriet og statens ligningsdirektorat, at man ikke havde herredømme over enkens forbrug af midlerne, og at man måtte risikere, at disse blev forbrugt, inden man til sin tid fik skatterefusionen gjort op. Man rykkede gentagne gange. Den 28. marts 1950, altså ca. et år efter revisionsudvalgets kendelse, fralagde sagføreren sig ethvert ansvar for, at disse penge til sin tid ville være tilstede. Den 26. oktober 1950 henvendte man sig